



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA HYDE PARK ȘI ALȚII c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 33482/06)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

31 martie 2009

DEFINITIVĂ

30/06/2009

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Hyde Park și Alții c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 10 martie 2009 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 33482/06) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către Hyde Park (o fostă organizație non-guvernamentală) și cinci cetățeni ai Republicii Moldova, dl Gheorghe Lupușoru, dl Anatol Hristea-Stan, dna Mariana Gălescu, dna Alina Didilică și dl Oleg Brega („reclamanții”), la 11 mai 2006. La 2 iunie 2008, organizația non-guvernamentală Hyde Park a încetat să existe. Succesorul său, Hyde Park, o asociație obștească neînregistrată, și-a exprimat intenția de a menține cererea depusă la Curte.

2. Reclamanții au fost reprezentați de către dl A. Postică, avocat din Chișinău și membru al organizației non-guvernamentale Promo-Lex. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl Vladimir Grosu.

3. Reclamanții au pretins, în special, că drepturile lor la libertatea de întrunire și la un proces echitabil au fost încălcate.

4. La 4 aprilie 2008, Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice Guvernului cererea. De asemenea, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 3 al Convenției).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. În timpul evenimentelor care au determinat această cerere, Hyde Park (primul reclamant) era înregistrat la Ministerul Justiției al Republicii Moldova ca o organizație non-guvernamentală care pleda, *inter alia*, pentru libertatea de exprimare și dreptul la întruniri pașnice. În anul 2007, membrii săi au decis să sisteze înregistrarea organizației din cauza pretinselor presiuni și intimidări din partea statului. În special, ei s-au plâns, printre altele, de refuzul Ministerului Justiției de a înregistra modificările la statutul organizației, de aplicarea repetată a sechestrului pe contul său bancar, de arestarea arbitrară a membrilor săi și de tentative de a sista activitatea ziarului său. Câțiva din liderii organizației au solicitat azil politic în țările occidentale. S-a decis ca organizația să-și continue activitatea sub aceeași denumire, însă fără a se înregistra la autoritățile de stat. S-a mai decis ca noua asociație neînregistrată să devină succesoarea fostei organizații. După excluderea organizației din Registrul de stat al asociațiilor obștești la 2 iunie 2008, activitățile Hyde Park au continuat ca și mai înainte, în baza noului statut al acesteia. Asociația a continuat să-și editeze ziarul, să mențină pagina sa în internet și să organizeze proteste și demonstrații.

6. Ceilalți reclamânți sunt membri și adepți ai Hyde Park-ului: Gheorghe Lupușoru, Anatol Hristea-Stan, Mariana Gălescu, Alina Didilică și Oleg Brega, care s-au născut în anul 1969, 1953, 1982, 1978 și, respectiv, 1973 și locuiesc în Chișinău, Chișinău, Chișinău, Cazangic și, respectiv, Pepeni.

7. La 6 decembrie 2004, Hyde Park a depus la Consiliul municipal Chișinău o cerere pentru autorizarea desfășurării unei întruniri pașnice în fața Ambasadei României la 5 ianuarie 2005, pentru a protesta împotriva politicii României în privința studenților din Republica Moldova. Cererea a fost semnată de către președintele Hyde Park și prevedea, *inter alia*, următoarele:

„Prin prezenta [cerere] solicităm permisiunea Consiliului municipal Chișinău de a desfășura o adunare publică la 5 ianuarie 2005 în Chișinău.

Membrii și adepții Hyde Park care studiază în România sau rudele lor care studiază acolo nu sunt mulțumiți de modul în care sunt tratați de către autoritățile române. De aceea ne propunem să protestăm cu ei și în numele lor în fața Ambasadei Române, între orele 11.00 și 14.00, la intrarea din strada București.

Ne angajăm să respectăm ordinea publică și să nu blocăm traficul.”

8. La 30 decembrie 2004, Consiliul municipal Chișinău a respins cererea, motivând că:

„Poliția municipală consideră protestul solicitanților neîntemeiat și nedorit, deoarece Guvernul României este cel care finanțează studiile studenților moldoveni în România, și de aceea autoritățile române sunt competente să decidă în privința cererii solicitanților [din 6 decembrie 2004].”

9. La 3 ianuarie 2005, primul reclamant a contestat refuzul în instanța de judecată și a susținut, *inter alia*, că acesta era ilegal. El a mai susținut că Consiliul municipal a tergiversat examinarea cererii lor până în ultima zi a anului, pentru a nu lăsa suficient timp pentru contestarea refuzului în instanțele judecătorești. El a solicitat examinarea cererii în regim de urgență. Reclamantul a explicat că multe persoane care și-au exprimat dorința de a participa la acțiunile de protest erau studenți în România și erau acasă, la Chișinău, doar pentru perioada vacanței de iarnă.

10. La 21 februarie 2005, Curtea de Apel Chișinău a respins acțiunea reclamanților, constatând că Consiliul municipal a acționat în limitele competențelor sale. Instanța a constatat că poliția, Procuratura Generală și Serviciul de Informații și Securitate dețineau informații potrivit cărora reclamanții intenționau să încalce prevederile articolelor 6 și 7 ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor.

11. Hyde Park a contestat această hotărâre și a susținut că aceasta a încălcat dreptul membrilor săi de a desfășura întruniri pașnice în locuri publice. Acesta, de asemenea, a susținut că nu a fost prezentată vreo probă care să susțină opinia că desfășurarea demonstrației ar fi dus la încălcarea articolelor 6 și 7 ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor.

12. La 8 iunie 2005, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul, a casat decizia primei instanțe și a dispus reexaminarea cauzei. Curtea Supremă de Justiție a constatat că nu existau probe care ar fi demonstrat intenția reclamanților de a încălca articolele 6 și 7 ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor.

13. La 6 octombrie 2005, Curtea de Apel Chișinău din nou a respins cererea reclamanților, motivând că desfășurarea acțiunilor de protest în fața Ambasadei României ar fi putut prejudicia imaginea statului Republica Moldova și a poporului moldovenesc. Mai mult, decizia de a desfășura acțiunea de protest nu a fost adoptată de către consiliul Hyde Park, după cum prevede statutul acesteia. În afară de aceasta, statutul Hyde Park nu prevedea, în lista de activități, dispoziții ce ar autoriza acțiuni cum ar fi desfășurarea acțiunilor de protest. Primul reclamant a depus recurs.

14. La 14 decembrie 2005, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamanților, pe motiv că desfășurarea protestelor în fața Ambasadei Române ar fi putut prejudicia imaginea Republicii Moldova și a poporului moldovenesc.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

15. Prevederile relevante ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor din 21 iunie 1995 sunt următoarele:

Articolul 6

„(1) Întrunirile trebuie să se desfășoare în mod pașnic, fără nici un fel de arme, fiind asigurată protecția participanților și a mediului înconjurător, fără să împiedice folosirea normală a drumurilor publice, circulația rutieră, funcționarea unităților economice, fără a degenera în acțiuni violente care ar pune în primejdie ordinea publică, integritatea corporală și viața persoanelor, bunurile lor.”

Articolul 7

„Se sistează întrunirile la care se constată fapte sau acțiuni de:

- (a) contestare sau defăimare a statului și poporului;
- (b) îndemn la război de agresiune, la ură națională, rasială sau religioasă;
- (c) incitare la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică;
- (d) atentare la regimul constituțional.”

Articolul 8

„(1) Întrunirile se pot desfășura în piețe, străzi, parcuri, scuaruri și în alte locuri publice din municipii, orașe, comune, sate, precum și în localuri publice.

(2) Nu se admite desfășurarea întrunirilor în localurile autorităților publice, autorităților administrației publice locale, procuraturii, instanțelor judecătorești, în unități economice cu regim special de securitate a muncii sau cu pază armată.

(3) Sunt interzise întrunirile:

a) la o distanță mai mică de 50 de metri de sediul Parlamentului, reședința Președintelui Republicii Moldova, de sediul Guvernului, Curții Constituționale, Curții Supreme de Justiție;

b) la o distanță mai mică de 25 de metri de sediul organelor administrației publice centrale de specialitate, autorităților administrației publice locale, instanțelor judecătorești, procuraturii, poliției, instituțiilor penitenciare și de reabilitare socială, unităților și obiectivelor militare, de gări, aeroporturi, spitale, unități economice cu instalații, utilaje sau mașini având un grad ridicat de pericol în exploatare, instituții diplomatice.

(4) Accesul liber în sediul organelor și instituțiilor enumerate la alin.(3) este garantat.

(5) Autoritățile administrației publice locale, cu acordul organizatorilor întrunirilor, pot stabili pentru întruniri în locuri sau localuri permanente, după caz.”

Articolul 11

„(1) Organizatorul întrunirii va depune la primărie, cel mai târziu cu 15 zile înainte de data întrunirii, o declarație prealabilă, al cărui model este expus în anexă, ce face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Declarația prealabilă trebuie să indice:

- a) denumirea organizatorului întrunirii, scopul întrunirii;
- b) data, ora la care începe întrunirea și ora la care se încheie;
- c) locul întrunirii, traseele spre el și de la el;
- d) forma desfășurării întrunirii;
- e) numărul aproximativ de participanți;
- f) persoanele împuternicite să asigure buna desfășurare a întrunirii și să răspundă de ea;
- g) serviciile pe care organizatorul întrunirii le solicită primăriei.

(3) Primăria, în cazuri justificate, poate să modifice, cu acordul organizatorului întrunirii, unele elemente din declarația prealabilă.”

Articolul 12

„(1) Declarația prealabilă se examinează de primăria orașului(municipiului), satului(comunei) cel mai târziu cu 5 zile înainte de data întrunirii.

(2) Primăria, în cadrul examinării declarației prealabile în ședință ordinară sau extraordinară, discută forma, timpul, locul și alte condiții de desfășurare a întrunirii și ia decizia respectivă. ...

(6) Primăria poate interzice întrunirea numai în cazul în care consultă organul de poliție și deține probe convingătoare că la întrunire vor fi încălcate condițiile art.6 și art.7 cu consecințe grave pentru societate.”

Articolul 14

„(1) Decizia privind refuzul eliberării autorizației trebuie să fie argumentată și prezentată în scris. În ea se indică din ce motive s-a decis refuzul eliberării autorizației: ...”

Articolul 15

„(1) Organizatorul întrunirii poate reclama în instanța de contencios administrativ competență refuzul eliberării autorizației.”

16. La 22 februarie 2008, Parlamentul a adoptat o nouă Lege privind întrunirile, potrivit căreia autorizația pentru organizarea demonstrațiilor de către mai puțin de cincizeci de participanți nu mai este necesară.

ÎN DREPT

17. Reclamanții s-au plâns, în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, că procedurile judiciare nu au fost echitabile, deoarece instanțele judecătorești nu au adus motive suficiente și relevante în hotărârile lor. Partea relevantă a articolului 6 § 1 al Convenției este următoarea:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa. ...”

18. Reclamanții au mai pretins că refuzul de a autoriza întrunirea lor a constituit o încălcare a dreptului lor la libertatea de întrunire pașnică garantat de articolul 11 al Convenției, care prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.

2. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Prezentul articol nu interzice ca restrângeri legale să fie impuse exercitării acestor drepturi de către membrii forțelor armate, ai poliției sau ai administrației de stat.”

I. ADMISIBILITATEA CAUZEI

19. Curtea notează că, după depunerea acestei cereri, asociația Hyde Park a fost transformată, încetând să existe ca o organizație non-guvernamentală înregistrată și reapărând ca o asociație neînregistrată (a se vedea paragraful 1 de mai sus). Nu este contestat faptul dacă noul Hyde Park era în drept să mențină cererea, iar Curtea nu găsește vreun motiv pentru a decide altfel (a se vedea, *mutatis mutandis*, *David v. Moldova*, nr. 41578/05, § 28, 27 noiembrie 2007). Mai mult, Curtea consideră că dreptul Hyde Park de a menține cererea nu este afectat de faptul că aceasta nu este înregistrată (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Christians against Racism and Fascism v. the United Kingdom*, nr. 8440/78, Decizia Comisiei din 16 iulie 1980, Decisions and Reports 21, p. 138).

20. Curtea consideră că această cerere ridică chestiuni de fapt și de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o

examinare a fondului și că niciun temei pentru declararea acesteia inadmisibilă nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară cererea admisibilă. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acesteia.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 11 AL CONVENȚIEI

A. Argumentele părților

21. Reclamanții au susținut că ingerința în dreptul lor la libertatea întrunirilor nu a fost prevăzută de lege, nu a urmărit un scop legitim și nu a fost necesară într-o societate democratică.

22. Guvernul a acceptat că a avut loc o ingerință în dreptul reclamanților garantat de articolul 11 al Convenției. Totuși, această ingerință a fost prevăzută de lege, și anume de Legea cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, a urmărit un scop legitim și a fost necesară într-o societate democratică.

23. În ceea ce privește scopul legitim, Guvernul a menționat că ingerința era necesară, deoarece urmărea interese de securitate națională. Potrivit Guvernului, desfășurarea protestelor în fața Ambasadei Române ar fi putut tensiona relațiile dintre România și Republica Moldova și, prin urmare, cădea sub incidența în prevederile articolului 7 lit. a) al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor. În ceea ce privește proporționalitatea ingerinței cu scopul legitim urmărit, Guvernul a susținut că statutul Hyde Park, la capitolul cu privire la activitățile organizației, nu conține vreo prevedere cu privire la organizarea protestelor și demonstrațiilor. Mai mult, potrivit statutului, organul organizației care ia decizii este consiliul. Totuși, cererea pentru autorizarea acțiunii de protest a fost depusă de președintele organizației, și nu de consiliul acesteia. Suplimentar, limitând libertatea reclamanților de întrunire, autoritățile au luat în considerare interesele studenților moldoveni care își fac studiile în România, care ar fi putut suferi în urma organizării acțiunilor de protest în fața Ambasadei României. Potrivit Guvernului, în urma acțiunilor reclamanților, executivul României ar fi putut reduce numărul burselor acordate studenților moldoveni.

B. Aprecierea Curții

24. Părțile susțin în comun, și Curtea este de acord, că decizia de a respinge cererea Hyde Park cu privire la organizarea întrunirii din 5 ianuarie 2005 a constituit „un amestec al autorității publice” în dreptul reclamanților la libertatea de întrunire garantat de paragraful 1 al articolului 11 al Convenției. O astfel de ingerință reprezintă o violare a articolului 11 al

Convenției, doar dacă este „prevăzută de lege”, urmărește un scop sau scopuri care sunt legitime conform paragrafului 2 al acestui articol și este „necesară într-o societate democratică” pentru atingerea acestui scop sau scopuri.

25. În ceea ce privește legalitatea ingerinței, Curtea notează că, potrivit articolului 14 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, Consiliul municipal Chișinău era obligat să motiveze în scris respingerea cererii Hyde Park cu privire la organizarea întrunirii, ceea ce el a și făcut prin decizia din 30 decembrie 2004 (a se vedea paragraful 8 de mai sus). Potrivit articolului 12 alin. 6 al Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, o cerere poate fi respinsă doar dacă Consiliul municipal deține probe că prevederile articolelor 6 și 7 ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor ar putea fi încălcate cu consecințe grave pentru societate. Contrar acestor prevederi, se pare că decizia Consiliului municipal a pus la îndoială caracterul rezonabil al deciziei Hyde Park de a desfășura o acțiune de protest. Într-adevăr, textul deciziei Consiliului municipal sugerează că acesta a considerat acțiunea de protest planificată de către reclamanti drept neîntemeiată. Acest lucru poate constitui în sine un temei suficient pentru a conchide că măsurile impuse nu au fost „prevăzute de lege”. Totuși, în această cauză Curtea consideră că chestiunea respectării în practică a legii este indisolubil legată de faptul dacă ingerința a fost „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, Curtea va examina această chestiune mai jos (a se vedea *Christian Democratic People's Party v. Moldova*, nr. 28793/02, § 53, ECHR 2006-II).

26. Părțile nu au căzut de acord nici în ceea ce privește dacă ingerința a urmărit un scop legitim. Din motivele expuse mai jos, Curtea nu consideră necesar să decidă nici această chestiune (a se vedea *Christian Democratic People's Party v. Moldova*, citată mai sus, § 54).

27. În ceea ce privește proporționalitatea ingerinței, Curtea reamintește că a ea menționat de mai multe ori în hotărârile sale că democrația politică nu numai că este o trăsătură fundamentală a ordinii publice europene, dar și Convenția a fost menită să promoveze și să mențină idealurile și valorile unei societăți democratice. Curtea a subliniat că democrația este unicul model politic consfințit în Convenție și unicul compatibil cu aceasta. Prin formularea celui de-al doilea paragraf al articolului 11, la fel ca și în articolele 8, 9 și 10 ale Convenției, unica necesitate capabilă să justifice o ingerință în oricare din drepturile garantate de aceste articole este una care trebuie să pretindă că a rezultat dintr-o „societate democratică” (a se vedea *Refah Partisi (the Welfare Party) and Others v. Turkey* [GC], nr. 41340/98, 41342/98, 41343/98 și 41344/98, §§ 86-89, ECHR 2003-II, și *Christian Democratic People's Party v. Moldova*, citată mai sus, § 63).

28. Referindu-se la caracteristicile unei „societăți democratice”, Curtea a acordat o importanță specială pluralismului, toleranței și viziunilor largi. În acest context, ea a statuat că, deși uneori interesele individuale trebuie

subordonate celor ale unui grup, democrația nu înseamnă pur și simplu că opiniile majorității trebuie întotdeauna să prevaleze: trebuie să fie găsit un echilibru, care să asigure un tratament echitabil și adecvat al minorităților și să evite orice abuz al unei poziții dominante (a se vedea *Young, James and Webster v. the United Kingdom*, 13 august 1981, § 63, Seria A nr. 44, și *Chassagnou and Others v. France* [GC], nr. 25088/94, 28331/95 și 28443/95, § 112, ECHR 1999-III).

29. Atunci când efectuează controlul său prin prisma articolului 11, sarcina Curții nu este de a substitui opiniile autorităților naționale relevante cu opiniile proprii, ci mai degrabă să revizuiască prin prisma articolului 11 deciziile pe care acestea le-au emis în exercitarea discreției lor. Aceasta nu înseamnă că ea trebuie să se limiteze la stabilirea faptului dacă statul pârât și-a exercitat discreția sa în mod rezonabil, atent și cu bună-credință; ea trebuie să examineze ingerința deplânsă în lumina cauzei în ansamblu și să determine dacă aceasta a fost „proporțională scopului legitim urmărit” și dacă motivele invocate de autoritățile naționale pentru a o justifica sunt „relevante și suficiente”. Făcând acest lucru, Curtea trebuie să se convingă că autoritățile naționale au aplicat standarde care au fost în conformitate cu principiile consfințite prin articolul 11 și, mai mult, că ele și-au bazat deciziile pe o evaluare acceptabilă a faptelor relevante (a se vedea *United Communist Party of Turkey and Others v. Turkey*, 30 ianuarie 1998, § 47, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-I).

30. Revenind la circumstanțele acestei cauze, Curtea observă că Consiliul municipal a respins cererea Hyde Park cu privire la desfășurarea acțiunilor de protest planificate pentru 5 ianuarie 2005 pe motivul că, în opinia sa, „protestul a fost nedorit și neîntemeiat”. Curtea a notat mai sus că un astfel de motiv pare să fie incompatibil cu cerințele Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor, care, în articolele 6 și 7, stabilește temeiurile pentru respingerea cererii de desfășurare a unei întruniri de către Consiliul municipal. Asemenea motive nu pot fi considerate compatibile cu articolul 11 al Convenției. Nu a existat vreo sugestie că organizatorii intenționau să tulbure ordinea publică sau să provoace o confruntare cu autoritățile. Mai degrabă, intenția lor a fost de a atrage atenția la condițiile în care își fac studiile în România studenții din Republica Moldova. Garantarea dreptului la libertatea de întrunire, precum și aprecierea a ceea ce merită sau nu merită să fie autorizat nu pot fi lăsate la discreția autorităților. Prin urmare, Curtea nu poate decât să conchidă că refuzul Consiliului municipal de a autoriza întrunirea nu a corespuns unei necesități sociale imperioase.

31. Este adevărat că în cadrul procedurilor judiciare ulterioare instanțele judecătorești au invocat motive noi pentru respingerea cererii Hyde Park de autorizare a întrunirii. Totuși, articolele 11 și 12 ale Legii cu privire la organizarea și desfășurarea întrunirilor acordă autorităților locale competența exclusivă privind autorizarea sau nu a întrunirilor. Legea nu

prevede, iar Guvernul nu a susținut contrariul, că și alte autorități ale statului, precum instanțele judecătorești, sunt în drept, în temeiul Legii cu privire la organizarea sau desfășurarea întrunirilor, să exercite această competență în nume propriu sau în numele autorităților locale. Mai mult, Curtea nu poate decât să noteze că aceste motive au fost menționate în hotărârile instanțelor judecătorești cu mult timp după data planificată pentru organizarea întrunirii. Din acest motiv, Curtea consideră că procedurile judiciare referitoare la respingerea cererii Hyde Park cu privire la desfășurarea întrunirilor care au urmat după emiterea deciziei Consiliului municipal și motivele aduse de către instanțele judecătorești pentru menținerea deciziei respective nu urmează a fi luate în considerație.

32. Luând în considerație circumstanțele sus-menționate, Curtea conchide că ingerința nu a corespuns unei necesități sociale imperioase și, astfel, nu era necesară într-o societate democratică. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 11 al Convenției.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

33. Reclamanții au mai pretins violarea articolului 6 § 1 al Convenției, susținând că procedurile nu au fost echitabile, deoarece instanțele judecătorești naționale nu au pronunțat hotărâri motivate. Deoarece această pretenție nu ridică chestiuni separate de cele care au fost examinate mai sus prin prisma articolului 11, Curtea nu consideră necesar de a o examina separat.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

34. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înantelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

35. Reclamanții au pretins cu titlu de prejudiciu moral 4,000 euro (EUR) pentru Hyde Park și câte EUR 500 pentru fiecare reclamant.

36. Guvernul nu a fost de acord și a susținut că suma pretinsă era excesivă și nesusținută prin probe.

37. Curtea acordă EUR 3,000 pentru Hyde Park. Compensația acordată pentru Hyde Park urmează a fi plătită reprezentantului reclamanților, dl A. Postică, și urmează a fi încasată și gestionată în numele Hyde Park. În ceea

ce privește pretențiile celorlalți reclamânți, Curtea nu le consideră justificate în această cauză și, prin urmare, le respinge.

B. Costuri și cheltuieli

38. Reclamânții au mai pretins EUR 1,300 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții.

39. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă, susținând că aceasta era excesivă.

40. Curtea acordă EUR 1,000 cu titlu de costuri și cheltuieli. Această sumă urmează a fi plătită reprezentantului reclamânților, dl A. Postică.

C. Dobânda de întârziere

41. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 11 al Convenției;
3. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina separat pretenția formulată în temeiul articolului 6 al Convenției;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamânților, în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, următoarele sume, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii;
 - (i) EUR 3,000 (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral, urmează a fi plătiți reprezentantului reclamânților, dl A. Postică, și urmează a fi încasați și gestionați în numele Hyde Park;
 - (ii) EUR 1,000 (o mie euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, urmează a fi plătiți reprezentantului Hyde Park, dl A. Postică;
 - (iii) orice taxă care poate fi percepută la sumele de mai sus;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca

Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente.

5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantilor cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 31 martie 2009, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte